

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117221416
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6117221416.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v spore žalobcu: H. H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. XXX, XXX XX J., proti žalovaným: 1/ Ústav na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová, Sládkovičova 80, 974 05 Banská Bystrica, 2/ riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová, plk. H.. K. F., R. XX, XXX XX L. L., v konaní o porušenie žalobcovho práva na prezumpciu neviny, na obhajobu, na súkromie a na informácie v súvislosti s neumožnením častejšieho telefonovania, používania notebooku, návštevy blízkeho rodinného priateľa a použitia civilného odevu pri súdnych pojednávaniach, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/45/2017-130 zo dňa 29. 11. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovaným 1/ 2/ trovy konania v plnom rozsahu.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovaným 1/ a 2/ domáhal:

„I. určenia, že žalovaní 1/ a 2/ v súvislosti s jeho žiadosťou zo dňa 25. 04. 2017 neoprávnene zasiahli do jeho práv chránených článkom 6 ods. 2, ods. 3, písm. b/, c/, článkom 8 ods. 1 a článkom 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), článkom 10 ods. 2 písm. a/, článkom 14 ods. 2, ods. 3, písm. b/, d/, článkom 17 ods. 1 a článkom 19 ods. 2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, článkom 19 ods. 2, článkom 26 ods. 1, ods. 2, článkom 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy SR a článkom 10 ods. 2, článkom 17 ods. 1, ods. 2, článkom 40 ods. 2, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd neumožnením mu:

a) častejšie telefonovať,

b) používať notebook,

c) prijať návštevu blízkeho rodinného priateľa,

d) používať civilný odev v súvislosti so súdnymi konaniami, v ktorých nevystupuje v procesnom postavení odsúdeného.

II. uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/, aby upustili od neoprávnených zásahov do označených základných práv a slobôd;

III. uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť mu z titulu nemajetkovej ujmy sumu 8 000 Eur.“

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vykonal dokazovanie žalobou, vyjadreniami strán sporu, ich výpoveďou, žiadosťou žalobcu zo dňa 25. 04. 2017, Ústavným poriadkom, záznamom o pohovore zo dňa 11. 05. 2017, žiadosťou o povolenie návštevy inej osoby zo dňa 10. 05. 2017, 11.12.2017, RGR č. 19/17 o zabezpečovaní práva obvinených a odsúdených na telefonovanie vrátane prílohy č. 2, RMS č. 12/15 o vstrojovaní obvinených a odsúdených a o nakladaní s osobnými vecami obvineného a odsúdených a zistil tento skutkový stav: podľa tvrdenia žalobcu, tento vykonáva trest odňatia slobody u žalovaného v 1/ rade. Svojou žiadosťou zo dňa 25. 04. 2017 sa domáhal:

- a) umožnenia telefonovania v rozsahu najmenej 12-krát mesačne v trvaní 25 minút,
- b) povolenia notebooku s príslušenstvom v súvislosti s právom na obhajobu, zvyšovaním právneho povedomia a uplatňovaním práv účastníka v mnohých správnych a v občianskoprávných konaniach, vrátane prístupu k internetu s obmedzením na internetové stránky s právnym obsahom,
- c) povolenia kontaktnej návštevy pre blízkeho rodinného priateľa B., bytom Žiar nad Hronom,
- d) umožnenia použitia civilného odevu v súvislosti so súdnymi konaniami, v ktorých nevystupuje v procesnom postavení odsúdeného. Pedagogom ústavu mu bolo ústne v dňoch 10. a 16. 05. 2017 oznámené, že jeho žiadosť bola zamietnutá. Rozhodnutie mu nebolo doručené, nemá vedomosť o dôvodoch zamietnutia. Podľa žalobcu žalovaný bol povinný o jeho žiadosti riadne rozhodnúť a toto rozhodnutie aj preskúmateľným spôsobom odôvodniť.

1.3 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca poukázal v žalobe na porušenie svojho práva na prezumpciu neviny, práva na obhajobu, na súkromie a na informácie v zmysle citovaných článkov Dohovoru, Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, Ústavy SR a Listiny základných práv a slobôd. Odkázal na odporúčania Rec (2006) 2 Výboru ministrov členským štátom o európskych väzenských pravidlách, štandardy európskeho výboru na zabránenie mučenia a neľudského zaobchádzania a trestania (CPT) ako aj na judikatúru ESLP, Ústavného súdu SR a ČR. Vo vzťahu ku skúmaniu dodržiavania práv vyplývajúcich z citovaných článkov Dohovoru uviedol, že ESLP skúma otázku legality, legitimity a proporcionality, t. j. či sa jedná o nevyhnutný zásah v demokratickej spoločnosti a či sú dané dôvody smerujúce k ospravedlneniu daného zásahu. Zásah do jeho základných práv a slobôd zo strany žalovaných znáša ťažko. Spôsobuje mu stavy úzkosti, menejcennosti, cíti sa šikanovaný. Tieto psychické útrapy predstavujú pre neho nenapraviteľnú nemajetkovú ujmu, ktorú je možno uspokojiť len priznaním spravodlivého finančného zadostučinenia. Z týchto dôvodov žiadal žalobca žalobe vyhovieť. Žalovaní žiadali žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. K jednotlivým dôvodom žaloby žalovaní 1/ a 2/ uviedli :

a) Podľa § 6 ods. 1, 2 rozkazu generálneho riaditeľa (RGR) č. 19/2017 jeho prílohy 2 pre diferenciačnú skupinu C, oddiel s bezpečnostným režimom v strednom stupni stráženia, je povolené telefonovanie s blízkymi a inými osobami v rozsahu najviac 2-krát mesačne 25 minút. Toto obmedzenie bolo prevzaté aj do Ústavného poriadku, jeho ustanovenia § 23 ods. 4 písm. c). Riaditeľ ústavu telefonovanie vo väčšom rozsahu neschválil, o čom bol žalobca informovaný pedagogom dňa 10. 05. 2017“. Zákonná úprava používania telefónu odsúdenými stanovuje v § 27 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody minimálny rozsah telefonovania. V § 39 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 368/2008 Z. z. prenecháva určenie podmienok používania telefónneho zariadenia riaditeľovi ústavu. Tento môže v odôvodnených prípadoch povoliť telefonovanie aj s inou ako blízkou osobou alebo obhajcovi a častejšie. Táto právna úprava nie je v rozpore s realizáciou základného práva žalobcu na rešpektovanie jeho súkromia v zmysle článku 8 bod 1 Dohovoru, článku 17 ods. 1 Paktu a článku 19 Ústavy SR. Tieto pripúšťajú obmedzenie výkonu tohto práva v článku 8 bod 2 Dohovoru ako aj článku 13 ods. 2 Ústavy.

b) V § 23 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody je stanovený rozsah vecí osobnej potreby, ktoré môže mať odsúdený pri sebe v cele a ktoré mimo cely. Zároveň prenecháva riaditeľovi ústavu právomoc povoliť ďalšie veci osobnej potreby, čo však nezakladá nárok odsúdeného na ďalšie veci. Zo zoznamu zákonom povolených vecí osobnej potreby je zrejmé, že zákonodarca predpokladal ústavou garantované právo na obhajobu u odsúdených, ktorí môžu mať na cele vlastné knihy, časopisy, študijné materiály a písomnosti bezprostredne súvisiace s konaním. Ďalej majú možnosť prostredníctvom sprístupneného internetového kiosku spravidla 3-krát za týždeň po 30 minút študovať sprístupnené web stránky ministerstiev a ďalších štátnych orgánov“.

c) Žalobca podal žiadosť o návštevu inej než blízkej osoby kontaktným spôsobom dňa 10. 05. 2017. Zákonná úprava v § 24 ods. 3, 4 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody nezakladá nárok odsúdeného na návštevu inej ako blízkej osoby vykonanú priamym kontaktom. Povolenie návštevy častejšie a inej ako blízkej osoby musí byť v záujme plnenia programu zaobchádzania, alebo je podmienené naliehavým rodinným, alebo iným závažným dôvodom. Podľa § 21 Ústavného poriadku návšteva odsúdeného umiestneného v oddiele s bezpečnostným režimom sa vykonáva spravidla bez priameho kontaktu. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo 140/2015, „nesúhlasné stanovisko riaditeľa ústavu vo vzťahu k žiadosti odsúdeného o vykonanie návštevy inej ako blízkej osoby kontaktným spôsobom je rozhodnutím zákonom zmocnenej authority“.

d) Podľa § 21 ods. 1 písm. b) rozkazu ministra spravodlivosti RMS č. 12/2015, v osobných veciach sa eskortuje odsúdený v prípade trvalého premiestnenia do iného ústavu, na vykonanie procesného úkonu v prípade sťažnosti pre porušenie zákona a v prípade premiestnenia do organizovaného vzdelávania. Žalobca bol od 05. 12. 2016, odkedy bol premiestnený do ústavu žalovaného, eskortovaný za účelom výsluchu ako svedok - poškodený, obvinený a za účelom preštudovania spisu. V zákone č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody je stanovené, že používanie vlastného odevu a obuvi je podmienené povolením, pričom vo vyhláske MS SR č. 368/2008, ktorou sa vydáva poriadok výkonu trestu odňatia slobody sú upravené podrobnosti. Postupovali v zmysle citovaného interného predpisu a neporušili žiadnu všeobecne záväznú alebo internú normu. Dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor v zmysle § 96 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, § 4 ods. 1 písm. b) a § 18 Zákona o prokuratúre č. 153/2001 Z. z., odsúdený, ak namieta porušovanie svojich práv, má možnosť postupovať podľa § 36 a § 37 zákona 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody. V zákone č. 4/2001 Z. z. je v 9. hlave upravený aj osobitný procesný postup vybavovania sťažností“.

1.4 Žalovaní 1/ a 2/ v rámci svojho vyjadrenia k žalobe poukázali tiež na to, že v čase podania žiadosti bol žalobca zaradený do útvaru so stredným stupňom stráženia dom špecializovaného oddielu s bezpečnostným režimom v zmysle § 81 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody. Počas výkonu trestu odňatia slobody nebol disciplinárne odmenený; disciplinárne bol potrestaný dvakrát. Ďalej uviedli, že európske väzenské pravidlá sú súborom odporúčacích noriem a nie sú pre členské štáty rady Európy právne záväzné. Poukázali na to, že podľa čl. 24.2 odporúčaní Rec 2006 2 Výboru ministrov 2 komunikácia návštev môže byť predmetom obmedzení z dôvodov tam uvedených. Podľa čl. 24.1 väzňom má byť povolené komunikovať písomne, telefonicky alebo inou formou s ich rodinami, inými osobami a predstaviteľmi externých organizácií a prijímať návštevy uvedených osôb. Podľa čl. 23.6 väzni majú prístup, alebo sa im má umožniť držať vo svojom vlastníctve dokumenty týkajúce sa ich súdnych konaní. Zdôraznili, že dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor v zmysle § 96 zákona č. 475/2005 Z. z. , § 4 ods. 1 písm. b) a § 18 zákona o prokuratúre č. 153/2001 Z. z. . Odsúdený ak namieta porušovanie svojich práv, má možnosť postupovať podľa § 36 a § 37 zákona č. 475/2005 Z. z. V zákone č. 4/2001 Z. z. je v 9. hlave upravený osobitný procesný postup vybavovania sťažností.

1.5 Na základe vykonaného dokazovania okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že zo žiadosti žalobcu zo dňa 25. 04. 2017 zistil, že žalobca touto žiadosťou žiadal

- a) o umožnenie telefonovania v rozsahu najmenej 12-krát mesačne v rozsahu 25 minút,
- b) o povolenie notebooku s príslušenstvom vrátane prístupu k internetu s obmedzením na internetovej stránke s právnym obsahom,
- c) o povolenie kontaktnej návštevy pre blízkeho priateľa XX. F.,
- d) o umožnenie použitia civilného odevu v súvislosti so súdnymi konaniami, v ktorých nevystupuje v procesnom postavení odsúdeného. V odôvodnení predmetnej žiadosti k umožneniu telefonovania žalobca odkázal na dôvody uvedené vo svojej predchádzajúcej žiadosti zo dňa 05. 12. 2016, ktorú však k žalobe nepripojil. Nad rámec týchto dôvodov uviedol, že RGR 19/17 je interná podzákonná norma, ktorou nemožno zasahovať do spôsobu a výkonu práva na telefonovanie ako súčasť jeho práva na súkromie. Telefonický kontakt s rodinou spadá do jeho základného práva na súkromie a ako taký nemôže byť obmedzený.

1.6 Zo žiadosti žalobcu v časti týkajúcej sa povolenia používania vlastného notebooku s príslušenstvom a používania internetu okresný súd zistil, že žalobca uvedenú žiadosť odôvodnil tým, že je proti nemu vedených šesť trestných konaní a že je účastníkom cca 20 civilných konaní, kde využíva právo osobnej

obhajoby z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. V týchto konaniach si pripravuje všetky podania, čo je objektívne bez počítača mimoriadne psychicky a fyzicky náročné. Súdny a obhajcovia pracujú s potrebnými materiálmi v elektronickej podobe. Množstvo dôkazov v trestných veciach sa nachádza na CD, resp. DVD nosičoch. Z týchto dôvodov je pre neho nemožné sa náležitým spôsobom pripraviť na obhajobu bez kompatibility s obhajcami a súdmi. Potrebuje nutne notebook, s ktorým potrebuje pracovať minimálne 8 - 10 hodín denne. Právo používať vlastný notebook podradil žalobca pod právo na obhajobu, na spravodlivý proces a na informácie vo vzťahu ku zvyšovaniu právneho povedomia, ako aj pod právo na súkromie, ktoré právo mu je štát povinný umožniť. Zdôraznil, že jeho žiadosť používať vlastný notebook neodporuje účelu výkonu trestu odňatia slobody, naopak, jedná sa o zmysluplné trávenie voľného času a zvyšovanie právneho povedomia. Prístup ku kiosku - internetu v rozsahu pondelok a streda od 18.30 h do 19.00 h je nedostatočný. Oberá ho o možnosť pozerania televízie, pričom dostupná právna stránka EPI je obmedzená na minimum.

1.7 V žiadosti o povolenie kontaktnej návštevy L. F. žalobca uviedol, že táto osoba žije neďaleko Banskej Bystrice, pričom kvôli vzdialenosti ho jeho blízke osoby nenavštevujú. Inak odkázal na dôvody uvedené vo svojej žiadosti zo dňa 11. 12. 2016, kde argumentoval tým, že premiestnením do ústavu žalovaného 1/ došlo k faktickému znemožneniu jeho kontaktu s rodinou formou návštev kvôli vzdialenosti ich bydliska a charakteru ciest. Uviedol, že predtým vykonával trest na území ČR, kde mal všetky návštevy kontaktné a navštívil ho aj X. F.. Návšteva bez ľudského kontaktu pôsobí naňho ako aj na návštevy ponížujúco, preto ho ani blízki nechcú navštevovať iným spôsobom než kontaktným.

1.8 V súvislosti so zúčastnením sa pojednávaní vo väzenskom odevu poukázal žalobca na jeho právo prezumpcie neviný v konaniach, v ktorých nevystupuje v procesnom postavení odsúdeného.

1.9 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že nárok žalobcu (vychádzajúc z obsahu žaloby a žalobného petitu) uplatnený žalobou posúdil ako nárok na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka, keďže Občiansky zákon výslovnú právnu úpravu ochrany ľudských práv a základných slobôd neobsahuje.

1.10 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal ďalej na čl. 6 ods. 2 a 3, na čl. 8 a na čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ustanovenie § 11 a § 13 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka a uviedol, že sa predovšetkým zaoberal spornou otázkou či došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu konaním žalovaných. Konštatoval, že tieto osobnostné práva sú v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka vymenované len demonštratívne. Zdôraznil, že súdna prax za neoprávnený zásah do osobnostných práv považuje taký zásah, ktorý nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovania základných práv a slobôd a nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 55/98). konštatoval, že výkon trestu odňatia slobody je upravený v zákone č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody. Súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody a jeho výkon v ústave na výkon trestu odňatia slobody predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov štátu do základných práv a slobôd človeka, predovšetkým do jeho osobnej slobody. Štát tak činí legitímne, v zmysle ústavy (článkov 17, 49 a 50) a príslušných zákonov na účel ochrany kvalifikovaných záujmov, najmä života, zdravia, verejného poriadku a bezpečnosti štátu. Záujem na ochrane týchto záujmov prevažuje nad osobným záujmom páchatelov trestných činov. V prípade uloženia trestu odňatia slobody páchatelovi trestného činu sa jedná o generálnu a individuálnu prevenciu, prevýchovu odsúdeného a ochranu pred opakovaným páchaním trestnej činnosti (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 819/2016).

1.11 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že je nesporné, že výkon trestu odňatia slobody je zásahom do subjektívnych práv odsúdeného, čo vyplýva zo samotnej povahy trestu odňatia slobody. Obmedzenie výkonu základných práv a slobôd je odôvodnené účelom a cieľom trestu odňatia slobody, pričom zaradenie odsúdeného v rámci ústavu do oddelenia s vyšším stupňom stráženia prináša so sebou aj širšie obmedzenie jeho základných práv a slobôd. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol zaradený v oddiele s bezpečnostným režimom z preventívno-bezpečnostných dôvodov.

1.12 Ustanovenie § 3 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody vyjadruje základné zásady výkonu trestu odňatia slobody. Vyplýva z neho, že ustanovenia uvedeného zákona umožňujú

za určitých podmienok a v určitých prípadoch zmierniť obmedzenia, ktoré sa inak vo výkone trestu aplikujú. Ak sa takýto výnimočný postup aplikuje, musia pre jeho aplikáciu existovať konkrétne dôvody, a len na základe ich zhodnotenia bude možné tento postup považovať za primeraný, vhodný a možný. Zmiernenie obmedzení však v žiadnom prípade nemôže znížiť alebo ohroziť ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, čo je jedným zo základných cieľov a zložiek účelu a výkonu trestu odňatia slobody. Súčasne takýto postup nemôže negatívne dopadať na preventívne pôsobenie výkonu trestu odňatia slobody, na podmienky a obmedzenia, ktoré sa v rámci neho aplikujú na ostatných členov spoločnosti, t. j. na generálnu prevenciu, ktorá je tiež neodmysliteľnou zložkou účelu výkonu trestu odňatia slobody (porovnaj komentár k citovanému ustanoveniu § 3 ods. 4 zákona 475/2005 Z. z.).

1.13 Zistený skutkový stav okresný súd následne vo vzťahu k jednotlivým dôvodom žaloby nasledovne právne posúdil: Pokiaľ ide o žalobný dôvod súvisiaci so žiadosťou žalobcu o povolenie telefonovania 12 krát mesačne v trvaní 25 minút, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na ust. § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, podľa znenia ktorého „odsúdený má právo najmenej dvakrát za kalendárny mesiac telefonovať v trvaní najmenej 20 minút v čase určenom v ústavnom poriadku prostredníctvom telefónneho zariadenia umiestneného v ústave najviac piatim blízkym osobám, ktorých meno, priezvisko, adresu a telefónne číslo uvedie vo svojej písomnej žiadosti. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch povoliť odsúdenému telefonovať aj s inou ako blízkou osobou. Odsúdený môže s obhajcom telefonovať raz za kalendárny týždeň; na písomnú žiadosť odsúdeného môže riaditeľ ústavu v odôvodnených prípadoch povoliť odsúdenému telefonovať obhajcovi aj častejšie“. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v citovanom ustanovení priznáva odsúdenému právo najmenej 2-krát za kalendárny mesiac telefonovať v trvaní najmenej 20 minút v čase určenom v ústavnom poriadku najviac piatim blízkym osobám, ktorých meno, priezvisko, adresu a telefónne číslo uvedie vo svojej písomnej žiadosti. Len v odôvodnených prípadoch môže riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody povoliť odsúdenému telefonovať aj s inou ako blízkou osobou. Okrem toho môže odsúdený telefonovať s obhajcom raz za kalendárny týždeň, v odôvodnených prípadoch častejšie. V nadväznosti na uvedené poukázal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na ust. § 23 ods. 4 Ústavného poriadku vydaného v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, podľa znenia ktorého „odsúdený voľna podľa vnútornej diferenciacie v diferenciacnej skupine C a oddiele s bezpečnostným režimom dvakrát v kalendárnom mesiaci, maximálne 25 minút“. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že RGR č. 19 z roku 2017 v jeho § 4 a nasledujúcich určuje spôsob výkonu tohto práva v súvislosti s prílohou č. 2. Tento rozsah nebol nižší, než zaručený minimálny rozsah upravený v § 27 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. v zmysle § 52 ods. 3 písm. b) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody. Žalovaný spadal podľa prílohy 2 k RGR 19/12 do diferenciacnej skupiny C, kde boli zadané pravidlá jednotlivých profilov pre telefonovanie, ktoré platili rovnako pre všetkých väzňov v obdobnom postavení. Rozhodnutie o žiadosti o používaní telefónneho zariadenia bolo v zmysle § 39 ods. 2 vyhlášky č. 368/2008 Z. z. na riaditeľovi ústavu, t. j. výlučne v jeho diskrečnej právomoci. Obdobne ako v konaní Ústavného súdu SR vo veci sťažnosti žalobcu vedenej pod spisovou značkou I.ÚS 429/2017 možno konštatovať, že nebolo povinnosťou riaditeľa ústavu riadne zdôvodniť zamietnutie žiadosti žalobcu, ktorá nebola jeho nárokom, nakoľko povolenie používania telefónu nad zákonom garantované minimum je výnimkou zo stanoveného pravidla a zdôvodnenie rozhodnutia je na mieste práve pri povolení opaku. Žalobca tvrdil, že akékoľvek obmedzenie rozsahu telefonovania je v rozpore s jeho právom na súkromie, a teda v rozpore s ústavou a judikatúrou ESLP, pričom pre obmedzenie neexistuje žiaden verejný záujem. Domáhal sa telefonovania v značne rozšírenom rozsahu než minimálne stanovenom v citovanom ustanovení § 27 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody. Možnosť neobmedzeného telefonovania s blízkymi osobami vo výkone trestu odňatia slobody nevyplýva z článku 8 Dohovoru. Zákonná úprava minimálneho rozsahu telefonického kontaktu s blízkymi osobami, ako aj s obhajcom bola žalobcovi zachovaná. Bola zaručená zákonom, pričom jej rozsah bol primeraný a dôvod obmedzenia rozsahu vzhľadom k charakteru a účelu výkonu trestu odňatia slobody legitímny.

1.14 Pokiaľ ide o žalobný dôvod súvisiaci so žiadosťou žalobcu o povolenie používania notebooku a zabezpečenia prístupu na internet v jeho cele, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca odvodil svoj nárok na používanie notebooku a zabezpečenia prístupu na internet na jeho cele z titulu jeho práva na informácie a obhajobu, keď odkazoval okrem iného na článok 26 ods. 1 a 2 a na článok 50 ods. 3 Ústavy SR, pričom poukazoval na svoju nemajetnosť. V uvedenej

súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že zo žiadosti zo dňa 25. 04. 2017 vyplýva, že je mu umožnený prístup ku kiosku internetu dvakrát do týždňa po 30 minút (podľa žalovaného trikrát po 30 minút). Žalobca sa domáhal umožnenia práce s notebookom a zabezpečenia prístupu na internet v jeho cele, pričom mienil pracovať na notebooku priemerne 10 hodín denne. Predmetom jeho žiadosti nebolo rozšírenie jeho možnosti práce s počítačom čo do časového rozsahu, ale čo do kvality a rozsahu prístupu na internet v porovnaní s prístupom na internet na počítači v kiosku, ktorý považoval za nedostatočný. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na článok 26 ods. 1, 2 a 4 a na čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a tiež na § 23 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a uviedol, že z ust. § 23 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody vyplýva, že notebook nepatrí medzi veci, ktoré môže mať odsúdený pri sebe v cele. Môže mu však byť povolený riaditeľom ústavu a to v cele alebo mimo cely. Žalobcovi bol umožnený prístup na počítač dvakrát do týždňa mimo cely, pričom v cele mal možnosť mať pri sebe, a teda aj študovať vlastné písomnosti, študijný materiál súvisiaci s konaniami vo veciach, v ktorých bol účastníkom. Tým bola zabezpečená realizácia jeho práva na obhajobu aj na informácie. Vo vzťahu k právu žalobcu na obhajobu z dôvodu ním tvrdenej nemajetnosti, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že toto je garantované v súlade s článkom 50 ods. 3 Ústavy SR tým, že odsúdený sa môže obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu, ktorý mu je v trestnom konaní ustanovený ex offo. V prípade občianskoprávných konaní má možnosť požiadať o právnu pomoc prostredníctvom Centra právnej pomoci, ktorú možnosť aj žalobca vo viacerých prípadoch využil, o čom má súd vedomosť. Konanie žalovaných potom nebolo v rozpore s právom žalobcu na obhajobu garantovaným článkom 6 bod 3 písm. b), c) Dohovoru a článkom 50 ods. 3 Ústavy SR, ktoré bolo zabezpečené uvedeným spôsobom.

1.15 Pokiaľ ide o žalobný dôvod súvisiaci so žiadosťou žalobcu o povolenie návštevy rodinného priateľa L. F. kontaktnou formou, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca v žiadosti ako dôvod návštevy rodinného priateľa V. F. vo forme kontaktnej návštevy uviedol, že táto osoba žije neďaleko Banskej Bystrice, pričom kvôli vzdialenosti ho jeho blízke osoby nenavštevujú. Inak odkázal na dôvody uvedené vo svojej predchádzajúcej žiadosti zo dňa 11. 12. 2016, kde argumentoval tým, že jeho premiestnením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Banskej Bystrici došlo k faktickému znemožneniu jeho kontaktu s rodinou formou návštev kvôli vzdialenosti ich bydliska a charakteru ciest. Predtým vykonával trest odňatia slobody na území ČR, kde mal všetky návštevy kontaktné a navštívil ho aj X. F.. Návšteva bez ľudského kontaktu pôsobí naňho ako aj na návštevy ponížujúco, preto ho nechcú ani blízki navštevovať iným spôsobom než kontaktným. O nepovolení návštevy žalobcu tou istou osobou na základe žiadosti žalobcu zo dňa 16. 07. 2017 okresný súd rozhodoval v konaní sp. zn. 9C/50/2017, pričom aj v tejto žiadosti odkazoval žalobca na dôvody žiadosti zo dňa 11. 12. 2016. Rovnako ako v konaní sp. zn. 9C/50/2017 sa žalobca domáhal výlučne kontaktnej návštevy s touto osobou, pričom tvrdil, že blízke osoby ho nenavštevujú z dôvodu vzdialenosti ich bydliska do miesta výkonu trestu žalobcu v Banskej Bystrici. Žalobca bol zaradený v oddiele s bezpečnostným režimom z preventívno-bezpečnostných dôvodov. Podľa § 21 Ústavného poriadku sa v takomto prípade návšteva odsúdeného vykonáva spravidla bez priameho kontaktu. Z ustanovenia § 24 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody vyplýva právo odsúdeného na prijatie návštev blízkych osôb, ktoré sú definované v ustanovení § 2 písm. d) uvedeného zákona. Pokiaľ tento kontakt nebol zo strany blízkych osôb žalobcu využitý, bolo to zo subjektívnych dôvodov na strane týchto osôb, nie žalovaného. Tvrdenie žalobcu, že ho prestali tieto osoby navštevovať z dôvodu vzdialenosti ich bydliska od miesta výkonu trestu, sa javilo súdu prvej inštancie účelové, keďže v konaní sp. zn. 9C/50/2017 bolo preukázané, že tieto osoby mali rovnakú vzdialenosť do predchádzajúceho miesta výkonu trestu odňatia slobody žalobcu (Leopoldova) ako do Banskej Bystrice. Miestom ich bydliska bola Považská Bystrica, odkiaľ ho predtým navštevovali. V uvedenej súvislosti poukázal súd prvej inštancie na ust. § 24 ods. 3 zákona č. 457/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, podľa znenia ktorého „len ak si to vyžaduje program zaobchádzania, naliehavý rodinný alebo iný závažný dôvod, je možné odsúdenému povoliť, aby ho navštívila aj iná ako blízka osoba“. Podmienky pre povolenie návštevy inej ako blízkej osoby sú stanovené v tomto zákonnom ustanovení zrozumiteľne a predvídateľne, čo predstavuje dostatočnú záruku pred jeho svojvoľnou aplikáciou. Zároveň tieto dôvody uvedené ako podmienky pre umožnenie kontaktu s inou ako blízkou osobou predstavujú aj preukázateľne legitímny cieľ zabezpečiť odsúdenému kontakt s inými než blízkymi osobami aj so širším okruhom osôb. Nie však z akéhokoľvek dôvodu, ale len z naliehavého rodinného alebo iného závažného dôvodu. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že dôvod „v záujme plnenia programu zaobchádzania“ je motivačným dôvodom súvisiacim s účelom trestu odňatia slobody,

ktorým je resocializácia odsúdeného. Zdôraznil, že v danom prípade nešlo o nárokovateľnú návštevu žalobcu, preto bolo v diskrečnej právomoci riaditeľa ústavu rozhodnúť, či návštevu odsúdenému povolí a ak áno, či s priamym kontaktom alebo bez priameho kontaktu ako výnimku z pravidla uvedeného v § 21 Ústavného poriadku. Žalobca opätovne žiadal výslovne len o povolenie návštevy inej akom blízkej osoby s priamym kontaktom. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že tak ako to vyplýva z komentára k ustanoveniu § 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z., takýto kontakt sa povoľuje pokiaľ ide o iné ako blízke osoby najmä v prípade dôvodov vyplývajúcich zo zdravotného stavu, zásadných životných udalostí, dlhšieho pobytu v zahraničí a podobne, čo nebol daný prípad, pričom poukázal tiež na to, že Ústavný súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. č. I.ÚS 429/2017 dňa 31. 08. 2017 odmietol sťažnosť žalobcu pre namietané porušenie jeho základných ľudských práv postupom Generálnej prokuratúry SR pri rozhodovaní o zamietnutí jeho žiadosti zo dňa 02. 02. 2016 o povolenie kontaktnej návštevy v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov. Poukazujúc na účel výkonu trestu odňatia slobody definovaný v § 1a zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a na jeho nástroj - program zaobchádzania, ktorý sa vypracováva pre každého odsúdeného v súlade s ustanovením § 15 a § 16 citovaného zákona upravujúc formy a metódy zaobchádzania v súvislosti so znením § 18 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva poriadok výkonu trestu odňatia slobody, mal okresný súd za to, že schválenie návštevy formou priameho kontaktu nie je nárokom, ale povoľuje sa v závislosti od podmienok stanovených citovanými normami s prihliadnutím na stupeň stráženia a skupinu diferenciacie, v ktorých je odsúdený pre výkon trestu odňatia slobody zaradený, ako aj v závislosti od jeho správania sa počas výkonu trestu, ktoré vypovedá o tom, akým spôsobom sa odsúdený zúčastňuje na pozitívnych zmenách svojej osobnosti a akým spôsobom sa naplňa cieľ individuálnej prevencie prostredníctvom výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že Ústavný súd SR v tomto rozhodnutí tiež uviedol, že nebolo povinnosťou riaditeľa ústavu riadne odôvodniť zamietnutie žiadosti o povolenie návštevy priamym kontaktom, nakoľko povolenie tejto formy návštevy je výnimkou zo stanoveného pravidla a odôvodnenie je na mieste práve pri povolení opaku (viď bod 25 odôvodnenia tohto rozhodnutia). V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že má za to, že ustanovením § 24 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody je upravený taký rozsah a spôsob realizácie práva odsúdených osôb vo výkone trestu odňatia slobody pre kontakt s blízkymi a inými osobami prostredníctvom návštev, ktorý je odôvodnený účelom a cieľom trestu odňatia slobody. Aplikáciu tohto zákonného ustanovenia žalovanými 1/ a 2/ považoval okresný súd v danom prípade za legitímnu, keďže sledovala cieľ vychádzajúci z účelu trestu odňatia slobody a spĺňala test proporcionality medzi záujmom štátu a jednotlivca. Konštatoval, že žalobca mohol požiadať o bezkontaktnú návštevu, ktorá by rovnako splnila cieľ, keďže sa nejednalo o osobu blízku; žalobca však mal záujem výlučne len o bezkontaktnú návštevu. V žiadosti neuviedol žiadny dôvod, ktorý by bolo možné subsumovať pod dôvody uvedené v ustanovení § 24 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z., pričom v dobe žiadosti bol umiestnený v oddiele s bezpečnostným režimom z preventívno-bezpečnostných dôvodov. Samotný žalobca pod bodom 91 svojej žaloby citoval rozsudky ESLP, v ktorých sa uvádza, že „obmedzenia počtu rodinných návštev a dohľad nad týmito návštevami predstavujú zásah do práv zaručených článkom 8 Dohovoru, ale samy o sebe nie sú porušením tohto článku.“ Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok ESLP vo veci Laduna proti Slovenskej republike, vo vzťahu k svojmu právu na udržiavanie vzťahov s vonkajším svetom, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v danej veci bol sťažovateľ vo výkone väzby, nie vo výkone trestu odňatia slobody, pričom namietal, že počas výkonu väzby mu bolo umožnené prijímať návštevy iba raz za mesiac, ktorá dĺžka bola zákonom obmedzená na minimum 30 minút a to bez priameho kontaktu s návštevníkmi. Dĺžka návštev bola kratšia než tá, na ktorú mali v tej dobe právo odsúdení. Citované rozhodnutie ESLP sa týkalo osoby vo výkone väzby za predchádzajúcej právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2005. V danom prípade žalobca nenamietal rozsah svojho práva prijímať návštevy blízkych osôb upraveného v § 24 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, ale neumožnenie návštevy s inými než blízkymi osobami kontaktným spôsobom.

1.16 Pokiaľ ide o žalobný dôvod súvisiaci so žiadosťou žalobcu používať civilný odev na súdnych pojednávaniach v konaniach, kde nemá procesné postavenie odsúdeného, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca žiadal používať civilný odev pri súdnych pojednávaniach v konaniach, kde nemá procesné postavenie odsúdeného, pričom tvrdil, že v opačnom prípade je porušené jeho právo na prezumpciu nevinu. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na § 22 ods. 1 rozkazu (RMS) č. 12 z roku 2015 o vystrojovaní obvinených a odsúdených, kde je uvedené, že odsúdený sa eskortuje vo výstrojných

súčasťami určených pre odsúdených na vykonanie procesného úkonu mimo ústav alebo do iného ústavu, alebo dočasného premiestnenia do nemocnice zboru a tiež na § 21 ods. 1 RMS č. 12/2015, podľa znenia ktorého v osobných veciach podľa § 2 ods. 3 písm. a) sa eskortuje

a) obvinený na vykonanie procesného úkonu mimo ústavu (napr. súdne pojednávanie alebo rekonštrukcia), v prípade premiestnenia do iného ústavu, nemocnice zboru, alebo ak to dovoľuje jeho zdravotný stav;

b) odsúdený v prípade trvalého premiestnenia do iného ústavu, pri eskortovaní na vykonanie procesného úkonu v prípadoch sťažnosti pre porušenie zákona a v prípade premiestnenia do organizovaného vzdelávania.

1.17 Z uvedeného podľa okresného súdu jednoznačne vyplýva, že eskortovanie a premiestnenie v osobných veciach na súdne pojednávanie je možné len u obvinených, nie však u odsúdených osôb. Tieto sa podľa § 22 ods. 1 rozkazu (RMS) č. 12 z roku 2015 o vstrojovaní obvinených a odsúdených eskortujú na vykonanie procesného úkonu mimo ústav výlučne vo výstrojných súčastiach určených pre odsúdených, okrem prípadov uvedených v § 21 ods. 1 písm. b), čo však nebol tento prípad. Žalobca mal v čase predvedenia na pojednávania spoločenský status odsúdenej osoby a ako taký sa mal eskortovať na pojednávania vo výstrojných súčastiach určených pre odsúdených v zmysle § 22 ods. 1 citovaného rozkazu a to bez ohľadu na jeho procesné postavenie v konaní. Rozhodnutia ESLP, na ktoré žalobca poukazoval v bode 96 žaloby (vo veciach Jiga proti Rumunsku a Samoila Acionka proti Rumunsku) sa týkajú väzobne stíhaného obvineného, čo nebol prípad žalobcu, ktorý bol v tom čase odsúdeným, pričom bolo v diskrečnej právomoci riaditeľa žalovaného 1/ podľa ustanovenia § 31 ods. 5 vyhlášky MS SR č. 368/2008 Z. z. rozhodnúť o výnimke v používaní vlastného odevu odsúdenému; jeho postup bol v súlade so zákonom. Obmedzenie výkonu práv žalobcu bolo legitímne vzhľadom k jeho postaveniu ako odsúdeného a zároveň zaradeného do oddielu s bezpečnostným režimom v čase podania žiadosti o povolenie používať civilný odev pri súdnych pojednávaniach v konaniach, kde nemá žalobca procesné postavenie odsúdeného s tým, že zásady uvedené v § 3 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. (odsek 40 a 41 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu) platia aj v tomto prípade. Na základe uvedeného mal okresný súd za to, že konaním žalovaných 1/ a 2/ nedošlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu garantovaných Dohovorom.

1.18 Pokiaľ ide o vykonanie žalobcom navrhovaných dôkazov - dotaz na Okresný súd Považská Bystrica a výsluch ministra spravodlivosti na otázku výkladu ust. § 22 ods. 1 RMS č. 12/2015 okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz - dotaz na Okresný súd Považská Bystrica z toho dôvodu, že postup žalovaných 1/ a 2/ bez ohľadu na charakter procesného postavenia žalobcu v konaní vedenom pred Okresným súdom Považská Bystrica považoval za správny. Výsluch ministra spravodlivosti na otázku výkladu ustanovenia § 22 ods. 1 RMS č. 12/2015 nepovažoval okresný súd tiež za potrebný konštatujúc, že obidva návrhy na dokazovanie predniesol žalobca až na pojednávaní, čo by vyžadovalo ďalšie pojednávanie a úkony súdu. Z týchto dôvodov súd aplikoval sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 CSP.

1.19 V súvislosti s právnym posúdením žalobou uplatneného nároku súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na ustanovenia, ktoré sa týkajú obmedzení základných práv odsúdených v prípade výkonu trestu odňatia slobody - na § 3 ods. 2, 4 a na § 4 ods. 1 zákona 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, pričom postup žalovaných 1/ a 2/ považoval za súladný s citovanými ustanoveniami a zároveň nie v rozpore s článkami medzinárodných dohovorov o ľudských právach, na ktoré poukazoval žalobca v žalobe. Keďže nemal okresný súd za preukázané, že postup žalovaných 1/ a 2/ voči žalobcovi bol neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv chránených v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka ako aj v citovaných článkoch Dohovoru, žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

1.20 Vo vzťahu k vecnej pasívnej legitímácii žalovaného 2/, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že podľa § 1 písm. b) zákona č. 4/2001 Z. z., zbor väzenskej a justičnej stráže (ďalej len "zbor") je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý plní úlohy na úseku výkonu trestu odňatia slobody. Poukázal tiež na ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 4/2001 Z. z., podľa znenia ktorého, zbor v rámci svojej pôsobnosti zabezpečuje výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody. Konštatoval, že na čele ústavu stojí riaditeľ, ktorý je štatutárnym orgánom ústavu a ktorý zodpovedá za to, aby sa trest odňatia slobody vykonával v súlade so zákonom a napíňal sa účel výkonu trestu odňatia slobody (§ 3 ods. 2). V danom prípade nebolo podľa okresného súdu tvrdené, ani preukázané, že by žalovaný 2/

ako riaditeľ žalovaného 1/ - právnickej osoby, pri rozhodovaní o otázkach, ktoré boli predmetom tohto sporu, prekročil svoje oprávnenie. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobu voči nemu považoval za bezdôvodnú. Konštatoval, že vo všetkých štyroch prípadoch riaditeľ žalovaného 1/ konal a rozhodol v rámci svojej právomoci, na základe platnej právnej úpravy, preto jeho rozhodnutie s poukazom na vyslovený právny názor Najvyššieho súdu SR v konaní sp. zn. 4Sžo 7/2016 nemožno považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy.

1.21 K argumentom žalobcu, podľa ktorých mali žalovaní postupovať podľa zákona o správnom konaní (správny poriadok) č. 71/1967 Zb., okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici vydané v konaní sp. zn. 23S/1/2017 dňa 31. 07. 2017, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou žalobca namietal voči žalovaným 1/ a 2/ v správnom konaní porušenia jeho práva na súkromie, na spravodlivý proces vo verejnej správe a práva nebyť vystavovaný ponižujúcemu zaobchádzaniu vo výkone trestu odňatia slobody. V tomto konaní argumentoval žalobca okrem judikatúry ESLP aj rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu ČR. Krajský súd v Banskej Bystrici v uvedenom rozhodnutí uviedol, že v danom prípade nemožno na postup žalovaných 1/ a 2/ aplikovať správny poriadok - zákon č. 71/1967 Zb., pričom poukázal na odlišnú právnu úpravu v Českej republike a v Slovenskej republike.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že „okresný súd v odvolaní napadnutom rozsudku celkom opomenul časť vykonaných dôkazov, prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany strán sporu, časť listinných dôkazov dezinpretoval a rozhodujúce skutočnosti z nich vyplývajúce zamlčal. Skutkový stav popísal neúplne, preukázateľne v prospech žalovaných, nedostatky dôvodov pre posudzované zásahy konštruoval za žalovaných a takto upravený skutkový stav v neprospech žalobcu následne nesprávne právne posúdil“. Okresný súd prekrútil podľa žalobcu koncepciu základných ľudských práv, keď podsúva v celom rozsudku konštrukciu, podľa ktorej musí Ústav na výkon trestu odňatia slobody odôvodniť prečo vyhovel žiadosti väznenej osoby, ktorá sa domáhala určitého práva a nemusí uvádzať dôvody pre zamietnutie takejto žiadosti. Tento rozpor s judikatúrou ESLP a Ústavného súdu SR súd prvej inštancie podľa žalobcu neodôvodnil, spochybnil viazanosť judikatúrou ESLP a z procesného rozhodnutia Ústavného súdu vyvodil právne závery, ktoré z neho, vzhľadom na rozpor s konštantnou judikatúrou ESLP a Ústavného súdu SR, vyvodzovať nemožno. Okresný súd podľa žalobcu celkom ignoroval dôkazný návrh žalobcu uvedený v odseku 14 repliky na vyjadrenie žalovaných. Okresný súd ďalej podľa žalobcu celkom ignoroval dôkazný návrh na zistenie cudzieho práva uvedený v odseku 13 repliky na vyjadrenie žalovaných. Vo vzťahu k neprávom opomenutým dôkazom je odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa žalobcu svojvoľný, okresný súd tým prakticky zabránil žalobcovi v realizácii práva na spravodlivý proces a na základe vlastného protiprávneho postupu konanie manipuloval v prospech žalovaných. „Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na repliku žalobcu na vyjadrenie žalovaných nereagoval, hoci dosahovala relevantnú právnu argumentáciu založenú na právnych názoroch ESLP a nereagoval ani na rozhodujúcu právnu argumentáciu samotnej žaloby vo vzťahu k posudzovaniu zásahu do práv väznených osôb v nadväznosti na judikatúru ESLP a na povinnosť všeobecného súdu dať na takéto argumenty jasné a zreteľné odpovede z hľadiska skutkového stavu a jeho právnej kvalifikácie. „Po mnohých bezprávnych a skutkových excesoch okresný súd aj napriek rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bolo zrušené zastavenie konania v závere odvolaním napadnutého rozsudku opätovne spochybnil súdnu právomoc, v zmysle čoho vyznieva celý, odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako arbitrárny.“ Žalobca v odvolaní okresnému súdu ďalej vytkol, že mu nezaslal zápisnicu z pojednávania, čím mu sťažil právo na spravodlivý proces v odvolanom konaní. Zdôraznil, že súhrn závažných pochybení okresného súdu má za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd prakticky ignoroval všetku jeho právnu argumentáciu, je nevyhnutné poukázať na to, že žalobca v odvolaní vyvracia právne konštrukcie prezentované okresným súdom. Každý zásah do práva väznených osôb na rešpektovanie súkromného a rodinného života predstavuje podľa žalobcu porušenie čl. 8 Dohovoru, pokiaľ tento zásah nebol v súlade so zákonom, nesledoval legitímny cieľ alebo ciele podľa ods. 2 a nebol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v tom zmysle, že bol primeraný cieľu, ktorý sa má dosiahnuť. Pojem nevyhnutnosť v sebe implikuje existenciu naliehavej spoločenskej potreby pre daný zásah (IV. ÚS 464/2010, I. ÚS 117/2007, I. ÚS 13/2000 a II. ÚS 55/98). Zdôraznil, že judikatúra ESLP je záväzná. Poukázal pritom na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 49/01, sp. zn. I. ÚS 1/03, sp. zn. PL ÚS 5/93, sp. zn. PL ÚS 15/98, sp. zn. I. ÚS 5/02 a sp. zn. I. ÚS 695/2013). Zdôraznil, že právnu argumentáciu založenú na právnych názoroch ESLP je súd povinný pokladať za takú časť sporu, ktorá

predstavuje podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania, a preto je jeho povinnosťou dať na ne jasné a zreteľné odpovede. Neodôvodnené zamietnutie žiadosti väznenej osoby o návštevu je porušením čl. 8 Dohovoru. Ani odôvodnené zamietnutie takejto žiadosti neznamena, že zásah bol oprávnený, ak zároveň nesledoval žiaden legitímny cieľ a nebol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. „Obmedzenie práva väznených osôb na informácie prostredníctvom internetu musí byť dostatočne odôvodnené v zmysle ods. 2 čl. 10 Dohovoru a prístup k internetovým stránkam s právnymi informáciami zvyšuje právne povedomie a rešpekt k ľudským právam“ (rozsudok ESLP Kalda proti Estónsko z 19. 01. 2016). V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že ESLP vo svojich rozhodnutiach opakovane uvádza, že neexistuje vyčerpávajúca definícia pojmu súkromný život v zmysle čl. 8 Dohovoru a spadá tam, okrem iného, aj voľba požadovaného vzhľadu a výber oblečenia (rozsudok ESLP Birzietis proti Litve zo 14. 06. 2016), pričom predvádzanie obvineného na súd vo väzenskom odevu zasahuje podľa žalobcu do prezumpcie neviny. Zdôraznil, že všeobecný súd je povinný primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať na procesné návrhy a úkony strany v súlade s platným procesným právom (I. ÚS 372/06 a II. ÚS 675/2014). Vo vzťahu k žiadosti o častejšie telefonovanie žalobca v odvolaní uviedol, že telefónny kontakt predstavuje v jeho prípade rozhodujúcu možnosť udržiavať styk s rodinou a s ostatným svetom. Žalovaní 1/ a 2/ pre zamietnutie jeho žiadosti o častejšie telefonovanie neuviedli žiadne dôvody. „Okresný súd obsah jeho žiadosti o častejšie telefonovanie odignoroval“. Žalobca v odvolaní poukázal ďalej na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal existenciu medzinárodného súdneho sporu pred ESLP vo veci R. H. proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 38321/17 a ako aj ďalších sťažností, ktorých predmetom je, okrem iného, porušenie jeho práva podľa čl. 8 Dohovoru v súvislosti s neumožnením kontaktných návštev jeho blízkych a rodinných priateľov. „Okresný súd uvedené skutkové zistenia nevyhnutné pre správne právne posúdenie veci zamlčal a v rámci tohto protiprávneho postupu poukázal na sporné uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 429/2017“. Napokon okresný súd podľa žalobcu neodôvodnil odklon od judikatúry ESLP a ÚS SR z hľadiska princípov posudzovania zásahov do základných ľudských práv a slobôd. Tvrdenie okresného súdu o nespornosti zistenia, že žalobca bol zaradený v bezpečnostnom režime z preventívno- bezpečnostných dôvodov označil žalobca v odvolaní za svojvoľné, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom okresný súd podľa žalobcu ignoroval všetku jeho právnu aj skutkovú argumentáciu. V súvislosti so zamietnutím žalobcovej žiadosti o častejšie telefonovanie, žalovaní 1/ a 2/ neuviedli podľa žalobcu žiadne dôvody umožňujúce preskúmať legitímny cieľ a nevyhnutnosť zásahu do jeho ľudských práv v zmysle ods. 2 čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pre správne právne posúdenie je podľa žalobcu nevyhnutné upozorniť na rozhodujúce, okresným súdom odignorované časti jeho žiadosti o používanie notebooku. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že po právnej stránke je vo vzťahu k právu na informácie relevantným rozsudkom rozsudok ESLP vo veci Kalda proti Estónsku z 19. 01. 2016, čo okresný súd podľa žalobcu taktiež odignoroval. Vo vzťahu k žiadosti o návštevu blízkeho rodinného priateľa žalobca v odvolaní uviedol, že závery okresného súdu sú zavádzajúce a nepravdivé, žalobca žiadal o kontaktnú návštevu, avšak bolo v právomoci riaditeľa ústavu rozhodnúť aj o spôsobe jej vykonania. Práve v súvislosti so zamietnutím žiadosti o návštevu blízkeho rodinného priateľa sa okresný súd dopustil podľa žalobcu najzávažnejších skutkových a najmä právnych excesov, rovnako ako vo veci sp. zn. 9C/50/2017, ktorá sa po zamietnutí žaloby súdom prvej inštancie nachádza v štádiu odvolacieho konania. „Žalovaní pre zamietnutie žiadosti žalobcu o návštevu blízkeho rodinného priateľa neuviedli žiadne dôvody a bola zamietnutá úplne. Okresný súd celkom ignoroval absenciu dôvodov pre nevyhovenie žalobcovej žiadosti a s poukazom na sporné uznesenie Ústavného súdu SR prezentoval právny názor, že zamietnutie žiadosti väznenej osoby o návštevu, nemusí byť odôvodnené“. Uvedené predstavuje podľa žalobcu exces, nemajúci oporu v práve, keďže z koncepcie základných ľudských práv plynie prípustnosť obmedzenia výlučne na základe relevantných, dostatočných a ústavne akceptovateľných dôvodov. Okresný súd fakticky preskúmal súlad zákonnej úpravy s Dohovorom, keď uviedol, že dôvody uvedené v § 24 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody predstavujú preukázateľne legitímny cieľ. Vzhľadom na závažné skutkové pochybenia okresného súdu je podľa žalobcu nevyhnutné vykonať pred odvolacím súdom nasledovné dôkazy: Z Ministerstva spravodlivosti SR vyžiadať kópie vymedzenia predmetu veci zo dňa 13. 03. 2019, ktorým ESLP oznámil vláde SR konanie vo veci XXXXX/XX H. proti SR, sťažnosť č. 38321/17 a 8 ďalších sťažností a kópie sťažností č. 82925/17 a 29636/18, týkajúcich sa námietok porušení čl. 8 Dohovoru v súvislosti so zamietnutím žalobcových žiadostí o návštevy. No zistenie cudzieho práva z oficiálnej stránky ESLP rozhodnutia Kreslim proti Francúzsku z 24. 04. 1990 a Müller proti Švajčiarsku z 24. 05. 1988, rozhodnutia označené v odseku 13 repliky na vyjadrenia žalovaných, rozhodnutia označené v ods. 136 žaloby a rozhodnutia označené v ods. 96 žaloby. V závere odvolania žalobca uviedol, že okresný súd nesprávne aplikoval právo, keď nepochopil

v čom spočíval zásah do jeho základných ľudských práv a slobôd. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že v predmetnej veci bolo zásahom do jeho základných ľudských práv a slobôd to, že mu žalovaný 1/ neumožnil výkon týchto práv v ním požadovanom rozsahu. Úlohou súdu prvej inštalácie preto podľa žalobcu bolo právne posúdiť, či obmedzenie výkonu práv žalobcu bolo legálne, legitímne a najmä nevyhnutné v demokratickej spoločnosti. Uviedol, že vyriešenie otázky legality nemožno obmedziť len na existenciu právneho základu pre posudzovaný zásah, ale vyžaduje si tiež posúdenie kvality právnych zásahov pre nevyhovenie žiadostiam žalobcu. V uvedenej súvislosti žalobca okresnému súdu v odvolaní vytkol, že v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku dostatočne jasne nedefinoval rozsah právomoci riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, tento rozsah právomoci riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody sa tak ako je definovaný v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku sa javí ako neobmedzený, čo je v rozpore so zásadou vylúčenia svojvôle. Žalovaný 1/ a 2/ vo vzťahu k žiadnej zo žiadostí žalobcu nešpecifikovali podľa žalobcu legitímny cieľ sledovaný zamietnutím žiadosti. Z povahy veci najzásadnejším právnym nedostatkom odvolaním napadnutého rozsudku je podľa žalobcu absencia dôvodov preukazujúcich nevyhnutnosť zásahov, teda dôvodov preukazujúcich, že zásahy zodpovedali naliehavej spoločenskej potrebe a boli primerané legitímnemu cieľu. Konajúci súd má byť nezávislým a nestranným arbitrom sporu a tomuto postaveniu sa okresný súd podľa žalobcu spreneveril, keď tendenčne a bezprecedentným spôsobom prevrátil samotnú koncepciu základných práv so záverom, že pokiaľ je zásah zákonný, nemôže byť neoprávnený, absencia preukázania existencie naliehavej spoločenskej potreby zásahov zo strany žalovaných, má nevyhnutne za následok nepreukázateľnosť, a teda neoprávnenosť týchto zásahov. Právna konštrukcia okresného súdu, že obmedzenia výkonu práv väznených osôb nemusia byť odôvodnené vedie podľa žalobcu k neobmedzenej svojvôli väzenských orgánov a je preto nutné ju ako absurdnú a odporujúcu princípom právneho štátu odmietnuť. „Na margo nepochopenia základných zásad výkonu trestu odňatia slobody okresným súdom“ žalobca v odvolaní uviedol, že vyhovenie jeho žiadostiam by bolo objektívne nespôsobilé ohroziť spoločnosť pred páchatelmi trestnej činnosti alebo znížiť účinok preventívneho pôsobenia výkonu trestu na ostatných členov spoločnosti. Okresný súd podľa žalobcu opomenul, že obmedzenia základných ľudských práv a slobôd sú začlenené v zákone č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody explicitne a až za základnými zásadami. V ust. § 4 ods. 1 uvedeného zákona je výslovne uvedené, že odsúdený je povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných ľudských práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu odňatia slobody alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu odňatia slobody uplatniť, čo je vyjadrením princípu proporcionality, ktorý je zakotvený aj v povinnostiach príslušníka ZVJS. Žalovaný 1/ a 2/ nevyhnutnosť nevyhovenia žalobcovým žiadostiam neodôvodnili rozporom s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo nemožnosťou ich uplatnenia a takéto odôvodnenie neuviedol ani okresný súd. Pokiaľ ide o trovy konania, žalobca v odvolaní uviedol, že žalovaným žiadne trovy konania nevznikli, žalobca je v špecifickej situácii a domáhal sa ochrany svojich základných práv a teda má za to, že ide o dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. V závere odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že odvolaním napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu na ďalšie konanie.

3. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová bola doručená výzva na vyjadrenie sa vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/45/2017-130, ktorým okresný súd žalobu žalobcu zamietol. V uvedenej súvislosti žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštalácie neuviedol žiadne nové skutočnosti ako tie, ktoré už prezentoval v samotnej žalobe, a neuviedol dostatočnú právnu argumentáciu ku skutkovým tvrdeniam žalovaného ústavu. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej uviedol, že žalobca v bode 45 odvolania poukázal na vady dokazovania a subjektívne hodnotil skutočnosti, ktoré by podľa jeho názoru mal súd urobiť, preto sa k argumentácii žalobcu uvedenej v odvolaní nebude vyjadrovať, nakoľko žalobca v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, prečo je odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštalácie nesprávne. V nadväznosti na uvedené žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v bodoch 46 až 48 odvolania uviedol, že predkladá súdu návrhy na ďalšie dokazovanie, ku ktorým sa tiež nebude vyjadrovať, pretože k nim nemá relevantné podklady. Vo vzťahu k bodom 49 až 59 odvolania žalobcu žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštalácie preukázal, že postupoval v súlade so všeobecne záväznými a internými právnymi predpismi s použitím legálnych prostriedkov obmedzenia žalobcovho práva na obhajobu, na súkromie a na informácie v súvislosti s neumožnením častejšieho telefonovania, používania notebooku, návštevy blízkeho rodinného priateľa a použitia civilného devu pri súdnych pojednávaníach, preto sa pridržiava

svojich doteraz v konaní podaných vyjadrení zo dňa 05. 02. 2018, zo dňa 18.04.2018 a zo dňa 16. 07. 2018.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP z nižšie uvedených dôvodov potvrdil konštatujúc, že pokiaľ žalobca súdu prvej inštancie vytkol, že mu nedoručil zápisnicu o pojednávaní (konanom na súde prvej inštancie dňa 29. 11. 2019, na ktorom bol vyhlásený rozsudok), čím podľa žalobcu súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces, tak z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca v zmysle § 55 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o doručenie zápisnice o pojednávaní požiadal, preto len samotný fakt, ktorým je nedoručenie zápisnice o pojednávaní žalobcoví súdom prvej inštancie nemožno považovať za taký procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by v konečnom dôsledku malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobcu, ktorý v odvolaní nešpecifikoval jednotlivé dôvody odvolania v zmysle uvedenia konkrétneho odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP; z obsahu odvolania žalobcu však vyplýva, že žalobca v odvolaní namietal nesprávne skutkové závery súdu prvej inštancie a na to nadväzujúce nesprávne právne posúdenie veci a tiež porušenie práva na spravodlivý proces tým, že mu súd prvej inštancie nedoručil zápisnicu o pojednávaní (konanom dňa 29. 11. 2019, na ktorom bol vyhlásený odvolaním napadnutý rozsudok) ako aj nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov súdom prvej inštancie (výsluch svedka, vyžiadanie spisu Okresného súdu Považská Bystrica).

6. Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

7. Podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý to je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

8. Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

9. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

10. Podľa § 13 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

11. Podľa § 3 ods. 1,2,3,4,5 a 6 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, vo výkone trestu sa rešpektuje ľudská dôstojnosť odsúdeného a nesmú byť použité kruté, neľudské alebo ponižujúce spôsoby zaobchádzania alebo trestania. Všetky práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú všetkým odsúdeným v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania. Vo výkone trestu sa podporujú také postoje a schopnosti, ktoré odsúdenému pomôžu pri opätovnom zaradení do spoločnosti a rešpektovaní právneho poriadku. Zmiernenie obmedzenia vo výkone trestu sa nesmie vykonať spôsobom, ktorý by ohrozil ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti alebo znížil

účinnok preventívneho pôsobenia výkonu trestu na ostatných členov spoločnosti. Trest sa vykonáva diferencovane. Pohyb, kontakt, spôsob zabezpečenia a uplatňovania práv odsúdeného je rozdielny podľa stupňa stráženia. Na zvýšenie účinnosti výkonu trestu sa vykonáva vnútorná diferenciácia a vytvárajú sa špecializované oddiely.

12. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody počas výkonu trestu je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Odsúdený je obmedzený najmä v práve na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobode pohybu a pobytu, zachovaní listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností, v práve slobodnej voľby povolania a v práve na nakladanie s vecami osobnej potreby.

13. Podľa § 23 ods. 1 a 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, odsúdený môže mať pri sebe v cele alebo izbe fotografie, vlastné knihy, časopisy, študijné materiály, písomnosti, ktoré bezprostredne súvisia s konaním vo veci, v ktorej odsúdený vykonáva trest, ako aj písomnosti týkajúce sa iných právnych vecí odsúdeného, osobnú korešpondenciu, potreby na korešpondenciu, hygienické potreby, veci zakúpené podľa § 30, v množstve, ktoré zodpovedá možnostiam ich uloženia v skrinke, hodinky, elektrický holiaci strojček, ponorný varič alebo rýchlornú kanvicu, ak je v cele alebo izbe elektrická zásuvka a spĺňa podmienky podľa odseku 3 a ďalšie veci povolené riaditeľom ústavu. Riaditeľ ústavu určuje veci osobnej potreby, ktoré môže mať odsúdený pri sebe mimo cely alebo izby.

14. Podľa § 24 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, odsúdený má právo prijímať návštevu blízkych osôb v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru najmenej raz za kalendárny mesiac v trvaní dvoch hodín. Neuplatnené právo prijať návštevu blízkych osôb v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru zaniká. V odôvodnených prípadoch môže riaditeľ ústavu povoliť náhradný termín vykonania návštevy. V záujme plnenia programu zaobchádzania, z nalievavého rodinného alebo z iného závažného dôvodu môže riaditeľ ústavu alebo ním určený príslušník zboru povoliť návštevu častejšie a aj inej osobe; návšteva inej osoby nesmie byť na úkor práva odsúdeného prijať návštevu blízkych osôb. Návšteva odsúdeného v ústave s minimálnym stupňom stráženia a v ústave so stredným stupňom stráženia sa vykonáva spravidla priamym kontaktom, návšteva odsúdeného zaradeného do ústavu s maximálnym stupňom stráženia sa vykonáva spravidla bez priameho kontaktu. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, či sa návšteva odsúdeného vykoná s priamym kontaktom alebo bez priameho kontaktu.

15. Podľa ust. § 27 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z., odsúdený má právo najmenej dvakrát za kalendárny mesiac telefonovať v trvaní najmenej 20 minút v čase určenom v ústavnom poriadku prostredníctvom telefónneho zariadenia umiestneného v ústave najmenej piatim blízkym osobám, ktorých meno, priezvisko, adresu a telefónne číslo uvedie vo svojej písomnej žiadosti. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch povoliť odsúdenému telefonovať aj s inou ako blízkou osobou.

16. Podľa § 81 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, do oddielu s bezpečnostným režimom sa umiestni

a) odsúdený, ktorý sústavne porušuje ústavný poriadok, odmieta plniť svoje povinnosti, pôsobí na ostatných odsúdených v rozpore s účelom výkonu trestu, ohrozuje bezpečnosť príslušníkov zboru, odsúdených alebo iných osôb, ušiel z výkonu trestu, o útek sa pokúsil alebo ho pripravoval,

b) odsúdený, proti ktorému sa vedie trestné stíhanie, je splnený dôvod väzby a súd rozhodol o primeranom uplatnení obmedzení podľa osobitného predpisu, 53)

c) odsúdený, ktorý svojim nezávládateľným agresívnym správaním ohrozuje svoj život, zdravie alebo život a zdravie iného,

(2) Do oddielu s bezpečnostným režimom možno umiestniť odsúdeného

a) za obzvlášť závažný zločin, ktorý vykonal ako člen organizovanej, zločineckej alebo teroristickej skupiny, a z preventívno-bezpečnostných dôvodov,

b) ktorý je navrhnutý na disciplinárne potrestanie pre porušenie ústavného poriadku, je podozrivý, že sa dopustil trestného činu, a je predpoklad, že by mohol zmariť riadne vyšetrenie veci, bude v svojej protiprávnej činnosti pokračovať, alebo ak boli voči nemu použité donucovacie prostriedky; takýto odsúdený môže byť umiestnený do oddielu na nevyhnutný čas, najviac však na 48 hodín.

(6) Vychádzky, návštevy a disciplinárne tresty sa vykonávajú oddelene od ostatných odsúdených.

17. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že v poradí druhé odvolaní napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané v tejto veci (v poradí prvým rozhodnutím vydaným v tejto veci súd prvej inštancie konanie pre nedostatok procesnej subjektivity a procesnej spôsobilosti žalovaného 1/ zastavil, s čím sa odvolací súd nestotožnil) považuje za vecne správne a s jeho odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia vo vzťahu k jednotlivým v žalobe žalobcom tvrdeným porušeniam základných ľudských práv a slobôd vo väzbe na porušenie osobnostných práv žalobcu v zmysle ust. § 11 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (s odôvodnením, že Občiansky zákonník výslovnú úpravu ľudských práv a základných slobôd neobsahuje) „tým že mu žalovaný 1/ neumožnil výkon týchto práv v ním požadovanom rozsahu“, či sa to týkalo žiadosti žalobcu o povolenie telefonovania vo väčšom rozsahu, žiadosti žalobcu o povolenie používania notebooku a prístupu na internet v cele, žiadosti žalobcu o povolenie používať civilný odev na súdnych pojednávaníach „v konaniach, kde žalobca nemá procesné postavenie odsúdeného“, či žiadosti žalobcu o povolenie návštevy blízkeho rodinného priateľa kontaktnou formou. V súlade s ust. § 185 ods. 1 CSP (podľa znenia ktorého „súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná“) a ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít (v zmysle ktorej súd v súlade so zákonnou úpravou rozhodne, ktorý z navrhovaných dôkazov vykoná, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlí, prečo nevykonal niektorý z navrhovaných dôkazov) sa v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku súd prvej inštancie vysporiadal tiež s tým, prečo nevykonal žalobcom navrhovaný dôkaz - výsluch svedka, ministra spravodlivosti, ktorý bol vo funkcii v čase vydania RMS č. 12/2015, aby objasnil, z akého dôvodu bol takýto rozkaz vydaný a tiež prečo nevykonal žalobcom navrhovaný dôkaz - oboznámenie sa s obsahom vyžiadaného spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/61/2013.

18. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že rozhodovací proces, ktorého výsledkom je vydanie dotknutých rozhodnutí riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody patrí do právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru, pričom nie je možné takéto rozhodovanie považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy, keďže ide výlučne o právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení zákona č. 475/2005 Z. z. a týka sa vecí, ktoré súvisia s výkonom trestu odňatia slobody, ktorý bol žalobcovi uložený v zmysle ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Garantom dodržiavania práv odsúdených v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody, tak ako správne uviedol v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku súd prvej inštancie, je prokurátor. Príslušný prokurátor dozerá na to, aby sa vo výkone trestu odňatia slobody dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy, pričom jednotlivé prostriedky, resp. nástroje ktorými prokurátor pritom (pri výkone dozoru) disponuje vyplývajú z ust. § 18 ods. 3 písm. c) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, a teda prokurátor v zmysle uvedeného ustanovenia disponuje právomocou písomným príkazom zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov zboru alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným predpisom (viď príkaz generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. IV. Spr. 157/09 z 12. mája 2010 o postupe prokurátora pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody uverejnený v Zbierke služobných predpisov generálneho prokurátora Slovenskej republiky). V konaní nebolo zistené, že by príslušný prokurátor v rámci výkonu svojej právomoci zverenej mu ust. § 18 ods. 3 písm. c) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre dospel k záveru, že by dotknuté rozhodnutia riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová o jednotlivých bodoch žiadosti žalobcu zo dňa 25. 04. 2017 boli v rozpore so zákonom alebo s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, pričom v uvedenej súvislosti treba zdôrazniť, že Ústavný súd SR v žiadnom svojom rozhodnutí nekonštatoval rozpor ustanovení zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody s Ústavou SR, ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu uvedené v odvolaní, že „práve v súvislosti so zamietnutím žiadosti o návštevu blízkeho rodinného priateľa (I. F.) sa okresný súd dopustil najzávažnejších skutkových a právnych excesov“, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 226/2017, týkajúce sa zamietnutia žiadosti odsúdeného riaditeľom ústavu o vykonanie návštevy s osobným kontaktom, kde ústavný súd okrem iného uviedol, že uznesenie najvyššieho súdu (ktoré bolo predmetom podanej ústavnej sťažnosti) nemohlo relevantne zasiahnuť do podstaty základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných ľudských práv a slobôd, ani práva na prístup k súdu zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru vzhľadom na ústavne zlučiteľný právny záver o tom, že napádané rozhodnutia ústavu nie

sú rozhodnutiami orgánov verejnej správy. Vychádzajúc zo skutočnosti, že právomoc na preskúmanie zákonnosti napádaných rozhodnutí ústavu je zverená príslušnému prokurátorovi v rámci dozorových oprávnení prokuratúry v miestach kde sa vykonáva trest odňatia slobody, ústavný súd nenašiel ani žiadnu relevantnú príčinnú súvislosť medzi obsahom základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia zaručeného čl. 16 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života zaručeného čl. 19 ods. 2 ústavy a obdobne na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru. Ústavný súd SR v predmetnom uznesení sp. zn. I. ÚS 226/2017 podčiarkol, že záver o tom, že obmedzenie osobnej slobody, z ktorého vyplývajú aj rôzne obmedzenia súvisiace napr. so spôsobom a rozsahom návštev odsúdeného, (poznámka odvolacieho súdu: a logicky aj iné obmedzenia týkajúce sa napr. telefonovania, používania notebooku a prístupu na internet v cele, ako aj používania civilného odevu „na súdnych pojednávaníach, kde žalobca nemá procesné postavenie odsúdeného“, tzn. v civilných sporoch) sa realizuje v rámci výkonu trestu odňatia slobody na základe súdneho rozhodnutia vydaného v trestnom konaní (a je tak pokračovaním trestného konania vo fáze vykonávacieho konania), je právne primerané a nesignalizuje možnosť porušenia označených práv zaručených Ústavou SR a Dohovorom (viď uznesenie NS SR sp. zn. 10Sžk/12/2018).

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, pretože žalovaným 1/ a 2/, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní žiadne trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).